

Opgepikt van eeninwaarheid.info het volgende Signaal

15-12-12 Opbouw 24/11/12

Ds. B(ob) Wielenga is nogal verbaasd over een stukje van prof. A.L.Th. de Bruijne in De Reformatie:

"Professor Ad de Bruijne moet het me maar vergeven. Ik wreef mijn ogen uit bij het lezen van zijn stukje in De Reformatie van 5 oktober 2012 over (in)formele oecumene. De vrijgemaakte kerken die ik mij herinner van voor 1980 zijn niet meer. Wat hij nu schrijft over oecumenische betrekkingen tussen kerken is daar het bewijs van.

Voordat de GKv overgaat tot het aangaan van kerkelijke relaties moet men elkaar eerst over en weer als ware kerken van Christus erkend hebben. Daarbij spelen uiteraard de gereformeerde belijdenisgeschriften een belangrijke rol. Dat levert wel een groeiend, maar toch nog beperkt aantal zusterkerken op, zeker in eigen land (alleen de CGK). Vrijgemaakten gaan in de kerkelijke praktijk intussen echter hun eigen gang. 'Opgewekt bewegen zij zich op breed samengestelde conferenties, compleet met diensten en avondmaalsvieringen.'

Een 'buitenstaander' toont het ook al aan. Vanaf de jaren 80 is [de leer stiekem veranderd](#) waardoor de vrijgemaakte kerken niet meer zijn. Toen - nu alweer zo'n dertig jaar geleden - speelden de belijdenisgeschriften een belangrijke rol. In de praktijk is daar tegenwoordig afscheid van genomen.

Waar de GKv officieel waarborgen wil zien dat een kerk echt gereformeerd is, herkennen vrijgemaakten overal broeders en zusters in de Heer. Dit brengt De Bruijne tot een opmerking die zo in de Open Brief had kunnen staan: 'Maar telt alleen de gereformeerde traditie kerken van Christus? (...) Oecumene lijkt mij ook dat kerken en christenen uit verschillende tradities, die toch allen merkbaar Jezus willen navolgen, elkaar dienen met wat elk van Christus kreeg, van elkaar leren en elkaar zo nodig aanspreken op wat zwak of verkeerd is.'

Het lijkt wel of de GKv-ers na het, overigens terecht, afwijzen van de leer van ds. Hoorn (die zei dat er alleen maar gelovigen in zijn kerk konden zijn, niet daarbuiten) radicaal en extreem naar de andere kant zijn doorgeslagen. Kerken en gelovigen hoeven helemaal niet meer gereformeerd te zijn om te worden (h)erkend. Het gereformeerde verleden wordt afgedaan als een subcultuurtje alsof het een klein stroompje met hele hoge oevers was waardoor er geen zicht meer was op wat zich daarbuiten afspeelde. Nu is het kleine stroompje opgegaan in de

grote, brede rivier, terwijl men zich nog steeds, ten onrechte, gereformeerd blijft noemen, ook al is het kleine stroompje niet meer zichtbaar.

Let wel: ik zeg niet dat De Bruijne de OB ondertekend zou kunnen hebben. Uiteraard niet! De meeste buitenverbanders van toen wilden dat al niet. Maar hij verwoordt hier toch een gevoel dat in de jaren '60 sterk leefde binnen de latere NGK. Ik ben dankbaar voor zijn opmerkingen, die niet iedereen binnen de GKv hem in dank zal afnemen.

De OB staat voor de [Open brief d.d. 31 oktober 1966 aan de 'Tehuis-Gemeente' in Groningen](#) . Het werd geschreven door 18 dominees en enkele leden van de GKv die het niet eens waren met de schorsing en afzetting van een dominee door een kerkenraad. Die dominee ging vervolgens apart vergaderen met een aantal kerkleden onder de naam 'Tehuis-Gemeente'. De Open Brief schrijvers gingen toen niet de kerkelijke weg, maar schreven een open brief omdat zij daarmee alle kerken wilden dienen. Zij streden in die open brief tegen het, wat zij noemden, het vrijmakingsgeloof en vrijmakingsideologie wat zij niet deelden. Ik citeer het volgende uit deze Open Brief:

Zo stuwt het 'vrijmakingsgeloof' al jaren de centrale beweging in onze kerken. Een geloof dat soms officieel kerkelijk, maar veelal semiofficieel, ten nauwste verbonden wordt aan onze geloofsbelijdenis. De vrijmaking vond plaats overeenkomstig art. 28 N.G.B. Het zou geweest zijn een zich voegen bij de ene ware kerk, die onze geloofsbelijdenis conform de Schriften kent. Deze ware kerk wordt in deze landen vergaderd op de aloude grondslag van de Gereformeerde Kerken, nl. Gods Woord en de drie formulieren van enigheid, terwijl haar kerkelijk samenleven alhier wordt geregeld door de Dordtse kerkenordering. De vrijmaking, die tegen confessionele insluipsels en kerkrechtelijke misgrepen en verschuivingen het historisch Gereformeerd karakter van de kerk alhier handhaafde, bewaarde ons zo bij Gods ene kerk op aarde. Zo werd het tot een confessionele aangelegenheid herleid, dat de bedding van Christus' kerkvergaderende activiteit via de vrijgemaakte kerken loopt. Zodanig, dat wie in deze stroom wil meegenomen worden, zich met de vrijgemaakte kerken heeft te verenigen. Alsook, dat wie hereniging zoekt met zijn gescheiden broeders, uit de koers raakt. Want wie niet met Christus vergadert, die verstroot.

Doordat dit vrijmakingsgeloof zo met confessioneel gezag bekleed wordt, wordt dit geloof voor velen onder ons wel zeer verbindend. Het waarachtig kerklidmaatschap komt ermee in het geding.

Er was namelijk daarvoor positief gereageerd op een verzoek tot contactoefening met de

gereformeerde kerk (synodaal) te Groningen. De briefschrijvers noemden de vrijmaking van 1944 een broedertwist. Maar let op het verschil met prof. De Bruijne: in de open brief draaide het nog om contactoefening met een gereformeerde kerk (synodaal), maar prof. De Bruijne gaat veel verder. Hij heeft het over kerken en christenen uit verschillende tradities (!), niet alleen de gereformeerde traditie telt kerken van Christus (de vraag stellen is haar beantwoorden) en hij benoemt dat als 'oecumene'. Hij verwoordt hier niet alleen maar een gevoel uit de zestiger jaren, maar gaat veel verder.

Verder met het artikel van ds. B(ob) Wielenga:

Laten we wel bedenken dat de tijden sinds het verschijnen van de OB veranderd zijn. Uit angst en onzekerheid daarover proberen sommigen de verandering van de tijd binnen de kerk tegen te gaan. Alsof God niet met de kerk door de tijden meetrekt. Onze Heer blijft dezelfde. Gisteren, vandaag en altijd. Daarom kunnen kerken met de tijd mee veranderen zonder hun identiteit in Christus te verliezen."

Proberen sommigen uit angst en onzekerheid de verandering van de tijd binnen de kerk tegen te gaan? Dat zou trekken aan een dood paard zijn, want je kunt de tijden niet veranderen. De tijd verandert elke seconde. Ook de mensen en de cultuur veranderen steeds sneller. Maar dat is hier ook niet het echte probleem.

Het werkelijke probleem is dat de GKv niet in de praktijk te staan. Men heeft daarom niet [Een](#) het recht [n het gereformeerd onderwijs ligt er al een voorstel om het te formaliseren.](#)

Wie heeft nu nog het lef - sorry: het geloof en de trouw - om op te komen voor de leer van de drie formu

JT